

ΕΤΟΣ 58ον

28 Φεβρουαρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 9 (2961)

ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΑΡΡΩΣΤΙΑ - ΛΥΤΡΩΣΗ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

«Τέκνον ἀφέωνταί σοι αἱ ἀμαρτίαι σου». Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Χριστοῦ στὸν παραλυτικὸ τῆς Καπερναοῦμ συνδέει τὴν ἀρρώστια μὲ τὴν ἀμαρτία καὶ τὴ συγχώρηση μὲ τὴ θεραπεία. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς πρῶτα θεραπεύει τὸ κέντρο καὶ τὴ ρίζα τῆς ἀρρώστιας, δηλαδή τὴν ἀμαρτία καὶ στή συνέχεια προσφέρει τὴ σωματικὴ θεραπεία. Αὐτὴ ἡ θεραπεία εἶναι ἡ ἀπόδειξη ὅτι «ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐξουσίαν ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἀφιέναι ἀμαρτίας». Ἐάν δὲν ὑπάρχει μιὰ τέτοια σχέση καὶ συνάφεια μεταξύ τῆς συγχώρησης καὶ τῆς θεραπείας, τότε τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ παραμένουν ἀκατανόητα, μετέωρα καὶ χωρὶς συνοχή. Ὁ Χριστὸς κηρύττει ὡς νικητὴς τῆς ἀμαρτίας, αἶρει καὶ παραμερίζει τὸ βάρος τῆς καὶ θεραπεύει τὰ συμπτώματά της, ἕνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ἡ ἀρρώστια.

Χριστιανικὴ διδασκαλία καὶ ἐπιστήμη

Ὅμως ὅλα αὐτὰ ἀκούγονται παράδοξα καὶ προκαλοῦν τὴ λογικὴ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι ἀντίθετα μὲ τὸ ἐπιστημονικὸ του κοσμοεἰδωλο. Σὲ κανένα ἰατρικὸ βιβλίο δὲν φαίνεται ἡ σχέση τῆς ἀμαρτίας μὲ τὴν ἀρρώστια, οὔτε βέβαια τῆς θεραπείας μὲ τὴ σωτηρία. Ὅστόσο κανεὶς γιατρός δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθεῖ ὅτι ἡ ἀμαρτία, ὡς καταπάτηση τῶν νόμων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ὁρίων τῆς φύσεως, ἀποτελεῖ ξένο σῶμα στὸν ὄργανισμό τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι βάρος τὸ ὁποῖο πιέζει τὴν ψυχὴ, ἀμβλύνει τὴν ἀντοχὴ της καὶ ὁδηγεῖ στὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ ἀσθένεια καὶ μέσα ἀπ' αὐτὴ στό βιολογικὸ θάνατο. Συμπεραίνει λοιπὸν κανεὶς ὅτι τὸ φυσικὸ κακὸ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἠθικὸ, πού εἶναι ἡ ρίζα ὄλων τῶν πόνων καὶ τῶν θλίψεων τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἁγία Γραφή δὲν ἐξετάζει τὰ ἐξωτερικὰ αἷτια πού προκαλοῦν μιὰ ἀσθένεια. Δὲν ἀσχολεῖται μὲ τὰ βιολογικὰ αἷτια καὶ τοὺς ἰατρικοὺς τρόπους θεραπείας, τοὺς ὁποῖους ἐπιβάλλεται νὰ ἐρευνᾷ ἡ ἐπιστήμη βελτιώνοντας τὴ φυσικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πίστη δὲν ὑποκαθιστᾷ τὴν ἐπιστήμη, οὔτε ἡ ἐπιστήμη καταρ-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. β' 1-12)

«Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφέωνται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι σου. Ἦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθημενοί, καὶ διαλογίζομενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινούσας ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; Τί ἔστιν εὐκολώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει; Ἴνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἄρον τὸν κράββατόν σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξιστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

γεῖ τὴν πίστην, γι' αὐτὸ καὶ στὴν πραγματικότητα δέν συγκρούονται ποτέ. Ὅταν καὶ οἱ δύο λειτουργοῦν σωστά, βοηθοῦν τὸν ἄνθρωπο νά ἀνορθώνεται ἀπὸ τὴν πτώση. Ἡ ἐπιστήμη, ὡς δυνατότητα τοῦ ἀνθρώπινου νοῦ, εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει βέβαια κάποια ὄρια. Ὅμως πέρα καὶ πάνω ἀπὸ αὐτά τὰ ὄρια ἀρχίζει ὁ ἀπέραντος χῶρος τῆς πίστεως. Ἡ ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ἐμβαθύνει στὴ ρίζα τοῦ πόνου, τῆς ἀρρώστιας καὶ τοῦ θανάτου πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴ διατάραξη τῆς σχέσεως τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν Θεό. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ ἀπάντηση στό πῶς προῆλθε τό κακό στόν κόσμο καὶ στό πῶς μπορεῖ νά ἀντιμετωπισθεῖ ὀντολογικά.

Ὁ ἄνθρωπος μπροστά στήν ἀρρώστια καὶ τὴ θεραπεία

Ὁ Χριστός δέν μιᾷ πουθενά γιὰ τὴν οὐσία τῆς ἁμαρτίας, τὴν προϋποθέτει ὄμως στό κήρυγμά του σάν μιά φοβερὴ καθημερινὴ πραγματικότητα πού ἐμποδίζει τὴν ἐπικράτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Ὅσο διαρκεῖ ὁ σημερινός κόσμος, ἡ ἀνθρωπότητα θά συνεχίζει νά ὑφίσταται τίς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας, μίᾳ ἀπὸ τίς ὁποῖες εἶναι καὶ ἡ ἀσθένεια. Ἡ ἁμαρτία γίνεται πρόξενος θλιβερῶν συνεπειῶν γιὰ ὅλους μας ἀνεξαιρέτως. Ὅλοι γνωρίζουμε πόσο συχνά δοκιμάζεται ἡ ζωὴ μας ἀπὸ τό ἄγχος, τὴν ἀγωνία, τό φόβο, τὴν ἀνασφάλεια, τὴν ἐσωτερικὴ διάσπαση καὶ διάσπαση· μιά πνευματικὴ καὶ σωματικὴ κατάσταση ἀρρώ-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκείνον τὸν καιρὸν, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι. Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθησαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῆ πλεόν οὔτε ὁ κῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυτε τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἓνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὐρίσκετο, ἔκαναν ἓνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἦτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός. Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίσιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι». Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους, «Γιατί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας παρά μόνον ἓνας, ὁ Θεός;». Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιατί κάνετε τίς σκέψεις αὐτές μέσα σας; Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, “Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι” ἢ νὰ πῶ, “Σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε”; Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῆ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» – λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ λέγω, σῆκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου». Καὶ ἐσπκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσῆκωσε τὸ κρεββάτι ἐβγήκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὄλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεόν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτέ δὲν εἶδαμε τέτοια πράγματα».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα, Ἀρχιμ. Εὐδ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀθιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

στιας καὶ φθορᾶς. Μόνο μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀπτική κατανοοῦμε τὴν ἐσωτερικὴ σχέση τῆς ἁμαρτίας μέ τὴν ἀρρώστια, κατὰ τὸ λόγον τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου.

Ὁ Χριστός, καθὼς συναντᾷ τὸν ἄνθρωπο, ζεῖ τὰ δεινὰ καὶ τὴν τραγωδία πού προκαλεῖ τὸ κακὸ στή ζωὴ του. Μέ τὴ διδασκαλία καὶ τὰ θαύματά Του τὸν ἀπελευθερώνει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια. Τοῦ προσφέρει τὴ δυνατότητα νὰ ὑπερникῆσει τὸ κακὸ πού εἶναι ριζωμένο μέσα του καὶ ἀποτυπώνεται γύρω του. Ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου συνυπάρχουν στό ἔργο καὶ τὴν ἀποστολή τοῦ Κυρίου. Ἡ σῶζουσα δύναμη τῆς πίστεως καὶ ἡ θεραπευτικὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ διοχετεύεται στή ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴ μεταμορφώνει.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἀρρώστια παραμένει μιά μεταπτωτικὴ κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ κάθε θεραπεία, εἴτε εἶναι καρπὸς τῆς θαυματουργικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἴτε εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν κατορθωμάτων τῆς ἐπιστήμης, εἶναι μιά νίκη τοῦ ἀνθρώπου ἐναντία στή φθορά. Ἕνα ἀκόμη βῆμα, γιὰ νὰ παραταθεῖ τὸ θαῦμα τῆς ζωῆς πάνω στό θάνατο μέχρι τὴν ὀριστικὴ ἐκμηδένισή του μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάσταση στήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

28 Φεβρουαρίου 2010: Β΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)
Βασιλείου όσιου του όμολογητοῦ († 750). Προτερίου ιερομ. άρχιεπ. Άλεξανδρείας
(† 457), Κυράννης νεομάρτυρος τῆς έν Θεσσαλονίκη († 1751).
Ήχος: πλ. α΄ – Έωθινόν: Ε΄ – Άπόστολος: Έβρ. α΄ 10-β΄ 3 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. β΄ 1-12.
Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Μαρτίου, Γ΄ Νηστειών (τῆς Σταυροπροσκυνήσεως).
Άπόστολος: Έβρ. δ΄ 14-ε΄ 6 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. π΄ 34-38, θ΄ 1.

Άπό τίς έκδόσεις τῆς Άποστολικῆς Διακονίας

ΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑΝΥΞΗ

Έπιλογή δοκιμίων όρθοδόξου στοχασμοῦ

Όμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Άθηνών Π. Β. Πάσχου

Γ΄ έκδ. βελτιωμένη, σχῆμα 14Χ21, σελ. 294

Τό Α΄ μέρος περιέχει δοκίμα μέ τομές στ΄ άγωνιώδη προβλήματα τῆς έποχῆς μας, καί τό Β΄ προσεγγίσεις σέ κατανυκτικά κείμενα καί θέματα τῆς Όρθοδόξου Έκκλησίας. Στο Έπίμετρο περιέχονται πέντε κείμενα πού μιλοῦν γιά σημαντικά πρόσωπα καί θέματα τῆς σύγχρονης πνευματικῆς ζωῆς. Τά δοκίμα, μέ νεανικό σφρίγος, ρωμαλέα γλώσσα καί μέ τό λογοτεχνικό ὕφος τοῦ γνωστοῦ συγγραφέα, γοητεῦν καί ώφελοῦν πνευματικά τόν άναγνώστη ιδίως τῆ νεότητα, στήν όποία καί άφιερώνεται.

Στό νέο Πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος Παρακολοθηστε καθημερινά: 1) «Γνωριμία μέ τήν Όρθόδοξη πίστη», στίς 16:00
2) «Τῆ μουσική τῶν άγγέλων» (Βυζαντινή μουσική) στίς 17:00
3) «Τήν ιστορία μας» στίς 21:30
4) «Παραδοσιακά τραγούδια» στίς 10:30 καί
5) «Τό τραπέζι τῆς Κυριακῆς» (κάθε Κυριακή) στίς 11:00.

Περισσότερα: www.ecclesia.gr

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ώρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ί. Ναό Άγίας Ειρήνης (όδ. Αιόλου) Άθήνα. Προηγείται ἡ Άκολουθία τοῦ Έσπερινοῦ, στήν όποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Άρχιεπίσκοπος καί θά όμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ώρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ί. Προσκυνηματικό Ναό Άγίας Βαρβάρας στόν όμώνυμο Δῆμο Άττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Άγίας καί όμιλεῖ ἕνας άπό τούς Έφημερίους τοῦ Ίεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», έβδομαδιαίο φύλλο όρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Άποστολικῆς Διακονίας τῆς Έκκλησίας τῆς Ελλάδος». Ίασιου 1, 115 21 Άθήνα. Έκδότης - Διευθυντής: Έπίσκοπος Φαναρίου Άγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ύπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Έκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Άποστολικῆς Διακονίας.

Ή «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr